

Affront

Deel 16 over Aziz Dijkstra de Puzzelman

Eerste druk © 2025 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-65-316-604

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Affront

Marc Pierar

“Je kunt ook als vrienden heftig van mening verschillen. Als vrienden.”

Prelude

Amsterdam, zaterdag 6 september 2053, 11:01 uur, het partijcongres van Groen Amsterdam in de RAI. Ook dit jaar verloopt het congres weer met veel kabaal. Activisten zijn verontwaardigd over de tamme houding van de partij in de gemeenteraad, met name van partijleidster Justine Houwaarts. Het lijkt verdorie wel alsof de partij het eens is met 'die onbenullen' in het stadsbestuur. Want hoe kan het in hemelsnaam zijn dat de partij niet veel harder stelling heeft genomen tegen de bouwplannen voor hotel Guilford, dat belachelijk dure hotel dat aan de oostkant van het Centraal Station moet komen? Er moet sowieso een stop komen op al dat rijke volk dat naar de stad komt, ja, dat er zelfs minder miljonairs en miljardairs in de stad komen te wonen. Al die vrijgekomen ruimte moet gebruikt worden voor de opvang van vluchtelingen en illegalen, iets wat die racisten en fascistten in de Stopera volledig nalaten. En er moet meer diversiteit komen bij vooral de politie. Daar moeten trouwens die BC'ers en dat puntensysteem verdwijnen en die ene afdeling zeker: Speciale Zaken. Dat kost allemaal geld dat beter naar de armen kan gaan. En de politie is ook veel te groot, die moet minstens gehalveerd worden. Wat moet Amsterdam met een korps waar bijna evenveel agenten werken als in de andere drie grote steden samen? Ook de sanering van de sociale en politieke faculteiten aan de UvA door de nieuwe rector magnificus Delphine van Rijn moet per direct gestopt worden, want een flagrante schending van de wetenschappelijke vrijheid. En waarom protesteert de partij niet tegen die Dijkstra met zijn woontoren? Zo'n enorm gebouw alleen voor hem en zijn vrouw en kinderen? Het is werkelijk schandalig, want in dat gebouw kunnen zeker honderd mensen ondergebracht worden. En Dijkstra en zijn vrouw zijn allebei multimiljonair. Hoe kan het dat die dan nog werken? Waarom accepteert de partij dit allemaal van het stadsbestuur? Is de partij misschien gezwicht voor het grootkapitaal? O ja, veel designerdrugs moeten vrijgegeven worden en het openbaar vervoer moet gratis worden. En er moet een totaalverbod komen op cruiseschepen, rondvaartboten en waterfietsen. Buiten de zaal staat een verslaggeefster van AmsterdamTube op het punt om Houwaarts te interviewen. Een paar congresgangers staan erbij. Er staat ook een persvoorlichter bij. Die maant andere verslaggevers even te wachten, zij zijn dadelijk aan de beurt.

“Mevrouw Houwaarts,” begint Mylène de Leeuw, de afgelopen jaren uitgegroeid tot de sterverslaggeefster van AmsterdamTube, “de leden van uw partij hebben flinke kritiek geuit op uw functioneren in de gemeenteraad. Dat u, ik citeer nu een partijlid, nog geen deuk in een pakje boter slaat. Herkent u zich in die kritiek?”

Houwaarts, rond de veertig, graatmager, bruin haar, een pinnige blik, knikt:

“Veel van de kritiek deel ik, niet als kritiek op mij, maar als kritiek op het disfunctioneren van het stadsbestuur. Zoals u weet, heeft Amsterdam Vrije Stad de meerheid in de raad en handelt daar ook naar.”

“Blijkbaar staat het overgrote deel van de Amsterdammers achter die partij, want ze is al zo'n 25 jaar onafgebroken aan de macht. Met een ruime meerderheid. En hun burgemeesterskandidaat wordt ook elke keer verkozen tot burgemeester. Ook met ruime cijfers. Dat kunt u toch niet uitvlakken?”

Houwaarts schudt haar hoofd: “Dat doe ik ook niet. Maar Amsterdammers laten zich al jaren in de luren leggen door al die financiële douceurtjes die ze krijgen van het stadsbestuur. En dat kan dan haar gang gaan. En doet dat ook. Neem nu dat hotel Guilford. Wat moet Amsterdam met een hotel dat alleen betaalbaar is door superrijken? Of neem die woontoren van Dijkstra. Zo'n enorm gebouw voor alleen hem en zijn gezin? Ik vind dat ronduit associaal.”

“Met alle respect, mevrouw Houwaarts, maar menig Amsterdammer is maar wat blij met die jaarlijkse uitkering vlak voor Kerstmis, eentje ook die elk jaar groter wordt. En veel Amsterdammers willen geen kwaad horen over commissaris Dijkstra en zijn gezin. Hoe denkt u dan die gewone Amsterdammers achter uw partij te krijgen?”

“De partij moet de buurten ingaan, in gesprek gaan met de bewoners, luisteren naar hun klachten en die oplossen. Daar moet de partij vol op inzetten.”

Mylène ziet de persvoorlichter haar een seintje geven: laatste vraag.

“Mijn laatste vraag, mevrouw Houwaarts. Wethouder Veringa dient komende woensdag een wetsvoorstel in met daarin een volledig verbod op designerdrugs. Uw tweede man Rogier Treffers daarentegen wil een radicaal ander drugsbeleid, wil eigenlijk alle designerdrugs vrijgegeven en heeft daartoe een motie ingediend bij het partijbestuur. U heeft daarstraks in uw speech die motie ten stelligste afgeraden. Gaat u zijn motie uitvoeren, mocht dit congres die motie aannemen?”

“Het is precies wat u zegt: mocht die motie worden aangenomen. Dat is op dit moment nog niet het geval.”

Houwaarts draait zich half om naar een andere verslaggever, Mylène keert zich naar de camera.

“Dat was Justine Houwaarts, beste kijkers, terug naar de studio.”

Mylène loopt naar haar cameravrouw toe: Carmen Weghorst, net zoals Mylène dertig jaar. Samen lopen ze naar een buffettafel voor een kop koffie.

“Wat een dom kutwijf is dat, zeg”, gromt Carmen.

Mylène knikt misprijzend: “Vertel mij wat. En heb je die Treffers al eens goed bekeken? Da's nou eens een griezel. Die ogen? Nee, dan interview ik nog liever Van Tongeren van Nieuw Links. Da's ook een lul, maar die zegt tenminste nog zinnige dingen.”

“Heb je die klets binnen gehoord? Denken die nu echt daarmee de ver-

kiezingen in '55 te gaan winnen?”

Mylène haalt haar schouders op: “Ochtendwolk Goldberg kan die tante aan met beide handen gebonden op de rug. En Van Tongeren kan ze ook makkelijk aan. Die is voor die twee echt wel een paar maatjes te groot. Sinds '27 zijn de lokale verkiezingen hier ronduit saai. Amsterdam Vrije Stad wint gewoon. Met een ruime meerderheid. Elke keer weer. En ze wint ook de burgemeestersverkiezing. Met gemak. Ook elke keer weer.”

Ondertussen hebben ze allebei een kop koffie gekregen van een catering bot en nemen nu een slokje.

“Als Groen Amsterdam met dit soort praat aankomt?”, zegt Carmen, “Mij overtuigt het niet en ik denk de rest van Amsterdam ook niet. Het is wat jij ook al zei over die uitkering rond kerst. Ik ben daar hartstikke blij mee. En Groen Amsterdam de buurten ingaan? Dan komt er een stel betweters aan de deur om je te vertellen wat je moet doen en laten. Geef me dan maar Amsterdam Vrije Stad met haar 'Bepaal dat lekker zelf, Carmen'. Dat hoor ik anderen ook vaak zeggen.”

Mylène staat na te denken, dan: “Die motie over dat vrijgeven van designerdrugs? Ik weet uit zeer betrouwbare bron dat Houwaarts daar mordicus op tegen is, dus die gaat die motie echt niet uitvoeren. En ik weet ook uit zeer betrouwbare bron dat de indieners van die motie dat ook weten. Die Treffers bijvoorbeeld. Willen ze haar dan soms pootje lichten via die motie? Want ondanks al die stennis binnen, gaat Houwaarts wel worden herverkozen. Normaal gesproken.”

Carmen grinnikt: “Is die zeer betrouwbare bron soms iemand bij de politie, iemand met lange haren en blauwe ogen.”

Mylène schiet in de lach, schudt ook haar hoofd: “Nee, niet commissaris Dijkstra ... Hoe staat het eigenlijk met jullie docuStream? Over die hangende tuinen van zijn woontoren?”

“Echt super. We hebben een trailer van twee minuten gemaakt en die wereldwijd op verschillende social Tubes gezet. Iedereen was laaiend enthousiast. Ook over het camerawerk.” En Carmen kijkt Mylène grijnzend aan, die moet lachen.

“Ja, ik weet het, samenwerken met commissaris Dijkstra is goed voor je carrière ... Constructief samenwerken dan, want anders eindig je waarschijnlijk in een cel.”

Ze lachen allebei.

“Iedereen die mee heeft gewerkt, krijgt een deel van de winst, ik dus ook. Mevrouw Di Angeli heeft me laatst winstprojecties laten zien voor dit jaar en volgend jaar. Grote kans dat ik in januari een halve ton aan winst uitgekeerd krijg. Minimaal. En het jaar daarop nog meer, vrijwel zeker meer dan twee ton.”

Mylène knikt goedkeurend: “Mooi, zeg! Jammer dat een groot deel naar de

belastingen gaat.”

Carmen lacht: “Nee, da's nog wel het mooiste. Het gaat allemaal via dat aandelenfonds van de stad Amsterdam. En uitkeringen daarvan vallen onder een veel lager belastingtarief. Begrijp je? Dat heeft burgemeester Goldberg zo geregeld. In '48, toen ze ze nog wethouder Financiën was. Dan blijft een veel groter deel van de winst in Amsterdam en dus bij mij. Die vrouw is echt heel gewiekst. Ze zei tegen me: dat zijn onze centen, daar moet Den Haag met z'n poten van afblijven.”

Mylène grinnikt: “Ja, dat hebben wij Amsterdammers maar weer mooi. Een financieel genie eerst als wethouder, nu als burgemeester.”

Carmen staat lacherig te knikken.

Drie Huurmoordenaars uit Berlijn

Amsterdam, zaterdag 6 september 2053, 11:44 uur, Dijkstra's acht verdiepingen tellende woontoren aan het IJ ten westen van het Centraal Station, de enorme woonkamer op de 1ste verdieping op de noordwestelijke hoek, de grote U-vormige zithoek bij de wand op het noorden. De wanden op het westen en noorden, zo'n twintig respectievelijk zo'n tien meter breed, zijn van boven tot onder van glas. In de wand op het noorden zijn links en rechts een brede schuifdeur naar het L-vormige terras aan de noord- en oostkant van de woontoren. De rechter schuifdeur staat open. Het is heerlijk weer, dat is ook te horen aan de vrolijke stemmen van de vele wandelaars beneden op de kade voor de woontoren. En aan het drukke gekwinkeler in de hangende tuinen van de woontoren. Die zijn in een paar jaar tijd uitgegroeid tot de favoriete hang- en zangplek van veel vogels en in de struiken en hangplanten is het dan ook een gefluit van jewelste. Over het IJ komt een licht briesje op kousenvoeten de kamer ingeslopen. Het grote wandscherm bij de zithoek staat aan, het geluid heel zachtjes. AmsterdamTube. Een liveStream van het tumultueus verlopende partijcongres van Groen Amsterdam. In de zithoek zit een casual geklede, slanke, blanke man van rond de veertig. Een beetje onderuitgezakt. Hij heeft een lichte baard en snor en lange, golvende blonde haren tot op zijn schouders. En hemelsblauwe ogen. Afgaande op de bewegingen van zijn rechterhand, de hand met daaraan een smartGlove, zit hij in zijn smartGlass zicht iets te lezen. Af en toe kijkt hij op naar het wandscherm voor hem tegen de muur en kijkt en luistert even, meestal met een meewarige blik, vooral vanwege de lopende tekst onder in beeld. Door de deuropening naar het terras komt een gekleurd meisje naar binnen gerend, hooguit vijf jaar oud. Een grote bos stug donkerblond haar met krulletjes, haar tot op haar schoudertjes. Dezelfde hemelsblauwe ogen als de man. Ze draagt een denim tuinbroekje dat ravotbestendig is, een wit hemdje met korte mouwtjes, witte sokjes en blauwe sportschoentjes.

Aphrodite rent voorbij de zithoek, slaat haar handjes voor haar mondje en kijkt giechelend Aziz aan. Die weet meteen hoe laat het is. En jawel. Aphrodite rent om de zithoek heen, Aziz houdt haar in de gaten in zijn ooghoek, en vlak voordat ze aan Aziz' lange haren kan trekken, gaat die snel rechtop zitten, zodat ze mispakt. Schaterlachend rent ze verder om de zithoek heen, terug naar de voorkant en staat daar eindelijk stil. Ze slaat haar handjes ineen van de pret.

“Je *wist* het, hè, papa? Dat ik aan je haar ging trekken?”

Aziz knikt glimlachend, pakt ook zijn zakdoek en gaat rechtop zitten: “Ik had je meteen in de smiezen, dondersteen ... Kom eens hier, want je hebt een vieze neus.”

Aphrodite komt bij hem staan en steekt haar hoofdje wat naar voren. Aziz maakt haar neusje schoon.

“Nu nog een kus”, zegt Aziz en buigt zich voorover.

Aphrodite geeft Aziz een dikke kus op diens lippen. Dan draait ze zich half om en wil links op de zitbank klimmen, maar die is nogal hoog, net te hoog eigenlijk. Aziz pakt haar met zijn linkerhand vast bij de kruising van de tuinbroek op haar rug en tilt haar op. Hij geeft met zijn rechterhand snel een tik tegen haar billetjes en 'gooit' haar op de bank. Ze giert van het lachen, kruipt overeind en gaat rechtop zitten. Ze zucht diep. Dan kijkt ze Aziz aan.

“Ik ben best wel moe, papa”, zegt Aphrodite met een hele serieuze blik. Ze laat heel ostentatief haar armpjes naast zich neervallen. Ze knikt ook een paar keer, want papa moest wel beseffen dat ze echt moe was, hoor.

“Heb je zo dan hard gewerkt, dondersteen?”, vraagt Aziz quasi-verwonderd, “Wat heb je dan allemaal gedaan?”

“Nou, best veel, hoor ... Ik heb takjes opgeruimd ... En blaadjes ... En ik mocht van Nana putjes graven. Daar moest ik zaadjes in doen. Want dan komen er nieuwe plantjes. Dat zegt Nana.”

Aziz knikt goedkeurend: “Zozo. En Atske? Heeft die ook hard gewerkt?”

Aphrodite knikt heel nadrukkelijk: “Atske ook.”

“En waar is die nu?”

Aphrodite maakt een achteloos gebaar naar achteren, naar het terras: “Die is bij Nana.”

“Je zult nu vast wel honger hebben.”

Aphrodite schudt haar hoofdje: “Nee, niet echt.”

Aziz grinnikt: “Nou, dan heb je helemaal niet hard gewerkt, dondersteen. Want van hard werken krijg je honger.”

Aphrodite lacht: “Ik heb *wel* hard gewerkt.”

Op dat moment slentert Atse met de handjes in de broekzakken via de deuropening naar het terras de woonkamer in: mister Cool Himself. Aziz moest vaak lachen wanneer hij Atse zag slenteren, Evangelina ook. Zijn oom Atse ook trouwens. Volgens zijn oom liep Aziz vroeger ook zo. Met zo'n houding van: alles onder controle, mij krijg je echt niet gek. Super relaxed, weet je wel. En het is gewoon grappig om een snotneus van vijf zo te zien lopen, want die snotneus had dat zelf natuurlijk helemaal niet in de gaten. En ook niet dat hij een snotneus had.

“Kom even hier, Atske, want je hebt een vieze neus”, zegt Aziz en pakt weer zijn zakdoek.

Atse komt voor hem staan. Gekleed in dezelfde outfit als zijn zusje. En met dezelfde lichtbruine huidskleur, blauwe ogen, scherpe trekken en lange haren, maar zonder krulletjes in die lange haren, want dat was niks voor mister Cool Himself. Zei mister Cool Himself. Nou, dan weet je het wel.

Aziz maakt Atse's neusje schoon: “Nu nog een kus”, en buigt zich voorover.

Atse geeft Aziz een dikke kus en loopt naar Aphrodite toe, wil naast haar gaan zitten. Maar ook voor Atse is de bank net te hoog, dus Aziz tilt hem op aan zijn tuinbroekje, tikt tegen zijn biljetjes en 'gooit' hem dan op de bank rechts van Aphrodite. Tot hilariteit van de tweeling. Atse gaat rechtop zitten. Hij zucht even. Aziz ziet en hoort het.

“En? Heb je hard gewerkt?”, vraagt Aziz aan Atse.

Atse knikt resoluut: “Heel heel hard. Dat zegt Nana. Dat ik heel heel hard heb gewerkt. En Affie ook.”

Aphrodite slaat haar armpjes over elkaar en kijkt Aziz triomfantelijk knik-kend aan, zo van: nou jij weer, papa.

Aziz moet erom lachen, dan: “Heb je honger?”

Atse schudt zijn hoofdje: “Nee.”

Aphrodite schaterlacht en zegt tegen Atse: “Papa zegt dat wij niet hard hebben gewerkt. Want wij hebben geen honger.”

Aziz is eventjes verrast door Aphrodite's logische redenering. Voor een snot-neus van vijf?

Atse zit voor zich uit te kijken, lijkt over iets na te denken, keert zich dan naar Aziz en zegt met een serieuze blik: “Ik vind het leven best wel moeilijk, papa.”

Aziz moet moeite doen om niet in de lach te schieten, Atse was nu eenmaal de filosoof van de twee, en vraagt: “Hoezo dat, dondersteen?”

“Nou, je moet elke dag hetzelfde doen. Eten. En drinken. En slapen. En aan-en uitkleden.”

Aziz knikt met een begrijpende blik: “Dat snap ik wel van je. Maar stel je eens voor, dondersteen, dat je elke seconde wat anders moest doen, dan krijg je geen tijd om iets te leren, want het volgende is er al. Door die herhalingen kun je dingen leren. Bijvoorbeeld wat je wel lekker vindt en wat niet. Of hoe je moet zwemmen of Capoeira moet doen. Oefenen, dondersteen, dat hoort er nu eenmaal bij.”

Atse zit na te denken, moet het allemaal even verwerken. Aphrodite heeft het aandachtig luisterend gevolgd en zit ook na te denken over de wijze woorden van papa.

Evangelina, lopend op lichtbruine sandalen en gekleed in een luchtige, zacht-gele jurk, eentje die qua kleur heel goed staat bij haar mokka-kleurige huid en qua taillering perfect past bij haar ranke figuur, komt via de wenteltrap de woonkamer ingelopen en loopt naar de zithoek. Haar lange, golvende, bruine haren bewegen mee met de ritmiek van haar loop. Haar jurk golft in slow motion ritmisch mee. Aziz ziet haar aan komen lopen en glimlacht. Daar komt niet alleen de mooiste vrouw ter wereld aan, denkt hij, maar ook de elegantste.

“Kijk eens aan, al mijn lievelingen bij elkaar”, glimlacht Evangelina.

Evangelina gaat naast Aziz zitten, ze geven elkaar een kus. Tot hilariteit van

de tweeling, want die begint meteen lacherig te smiespelen met elkaar. Evangelina en Aziz moeten erom lachen: zitten die twee ons nu uit te lachen?

Evangelina wijst naar het wandscherf: "Ik zat het boven ook met een half oor te volgen. Houwaarts ligt behoorlijk onder vuur."

Aziz knikt.

Evangelina glimlacht: "En wij en onze woontoren moeten het natuurlijk ook weer ontgelden."

Aziz grinnikt: "Ja, meid, da's elk jaar vaste prik ... Heb je de social Tubes een beetje gevolgd? Afgaande wat ik zoal voorbij zie komen, gaat Groen Amsterdam er niet populairder mee worden ... En de Mexicaanse Peper en haar factcheckers zijn in bloedvorm, lijkt het wel, want die slaan binnen een minuut terug met feiten. Da's echt lachen. Zie je zo'n hotemetoot van Groen Amsterdam iets beweren, verschijnt binnen een minuut onder op het scherm een post op de social Tubes van Amsterdam Vrije Stad. Eentje met feiten waaruit blijkt dat die hotemetoot uit zijn of haar nek kletst. En dat gaat echt de hele tijd zo door. Reageren gewone Amsterdammers ook op. Met lachebekjes en duimpjes. Nee, dit partijcongres wordt volgens mij een ehech. Weer. Tja ... Ik heb die evaluaties en voorstellen van Anselmo gelezen. Wat denk je van zijn plan om internationaal te gaan met Urban Heartbeat?"

Evangelina glimlacht: "Het zit goed in elkaar qua businessmodel, dat wel. Maar om zowel in de VS als in Japan een dochteronderneming te beginnen? Dat is wel heel erg ambitieus."

"Ik vind die naam voor het exportproduct wel leuk gevonden: Dutch Dance. Alleen al met dat 'Dutch' scoor je in Japan enorm mee, zegt Alistair. De VS lijkt me een veel moeilijker markt, want die Amerikanen denken altijd alles beter te weten en te kunnen. Dat klopt vaak wel, maar niet altijd, niet in dit geval."

Evangelina haalt haar schouders op: "Tot op heden heb ik geen enkel probleem met het functioneren van Urban Heartbeat, nu ook niet. Dus wat mij betreft, gaat Anselmo zijn gang."

Evangelina keert zich lacherig naar Aziz: "Ik weet nog dat mijn moeder twijfels had bij dat Urban Heartbeat. Vijf jaar geleden. En dat ik zei dat ik gelijk ging krijgen. Wel, we zijn vijf jaar verder en ik heb gelijk gekregen, moeder, want Urban Heartbeat is een groot succes, niet alleen muzikaal, maar ook financieel. Wij worden dansend rijk ... Ik heb eigenlijk wel honger."

Aphrodite begint te lachen, Atse en Aziz ook.

"Heb je hard gewerkt, mama?", vraagt Aphrodite nog steeds lachend.

Evangelina glimlacht: "Jazeker, Affie, ik heb zelfs heel hard gewerkt. En van hard werken krijg je honger."

Aphrodite giert van het lachen, Atse moet ook verschrikkelijk lachen. Evangelina begrijpt de grap niet. Aziz ziet het en wijst naar Aphrodite.

"Zij kwam binnen met te zeggen dat ze moe was van het harde werken. En

toen vroeg ik of ze honger heeft. Nee, ze heeft geen honger. Dus ik zeg dat ze dan niet hard gewerkt kan hebben. Die broer van haar probeert me dat ook wijs te maken, ja, zelfs dat Nana gezegd heeft dat ze hard gewerkt hebben. Maar ze hebben allebei geen honger. Nou, dan weet je het wel.”

Evangelina knikt met een hele serieuze blik: “Dan is het duidelijk: ze hebben niet hard gewerkt.”

Aphrodite en Atse schieten allebei in de lach en roepen in koor: “Wel waar!”

Iedereen die de tweeling kent, vindt het niet alleen mooie kinderen, maar ook lieve kinderen. En ook altijd zo vrolijk, echte zonnetjes in huis. En vooral: dat ze zoveel weg hebben van Aziz en Evangelina. Niet alleen die prachtige blauwe ogen van Aziz en de mooie, scherpe trekken van Evangelina, maar ook hun gedragingen. Dat zeggen hun ouders vaak of de oom en tante van Aziz, dat die twee zo sprekend op Aziz en Evangelina lijken toen die klein waren. Dat 'coole' van Atse bijvoorbeeld. Of dat wijsneuzige, dat hadden Aziz en Evangelina ook als kind van vijf. En de tweeling is absurd voorlijk, iets wat hun ouders ook hadden, toen die klein waren. De volzinnen die de tweeling er soms uitgooit? En dat je dan dacht: zei een kind van drie, vier jaar oud dit? Niet dat de tweeling beseftte dat ze er opeens een volzin uitgooide, dat niet. Wanneer je vroeg: zeg dat nog eens, dan keken ze je niet-begrijpend aan. Alsof hun hersenen zich schoksgewijs ontwikkelden en buiten hun controle om. Want soms, van de één op de andere dag, zei eentje wat, iets zoals die logische redenering van Aphrodite zojuist, en dat Aziz en Evangelina dan echt stomverbaasd zaten te kijken: zei die kleine dat? Flora, Evangelina's moeder, heeft dat ook al een paar keer meegemaakt. Alsof ze naar Evangelina zit te kijken en te luisteren, zei Flora, toen die zo oud was. Het opmerkelijke was wel dat de tweeling soms rare taalfouten maakte. Zo sprak Atse altijd over apenkado, wanneer hij avocado bedoelde. Atse is namelijk gek op de avocadosalade van Ndaye. Maar Atse gebruikte dat woord wel in een volzin. De kinderarts in het OLVG weet er alles van, die zat vaak stomverbaasd en ook lacherig naar de twee kinderen te luisteren, wanneer die tegen hem aan het kletsen waren tijdens hun jaarlijkse onderzoek. Dat vinden Aziz en Evangelina best wel komisch om mee te maken, die verbazing van volwassenen zoals die kinderarts.

Atse en Aphrodite slapen in dezelfde kamer, een flinke kamer, eentje van zo'n acht bij vijf meter. Hun bedjes staan wel dicht bij elkaar, er staat alleen een stoel tussen. Allemaal op hun verzoek. Want op die stoel moeten papa en mama gaan zitten, wanneer ze verhaaltjes voorlezen voor het slapen gaan. En Zingende Wind ook. Die vertelt verhaaltjes uit het blote hoofd. Nou, zeg, daar is de tweeling behoorlijk van onder de indruk. En wanneer ze alleen liggen, dan kletsen Atse en Aphrodite met elkaar. Over mama en papa. Over Nana en zijn tuinen. En over de boeven. En natuurlijk over school. En niet te

vergeten over hun hocus pocus en die van papa. Aziz en Evangelina staan wel eens te luisteren achter de deur. Vaak moeten ze dan vertederd glimlachen om hetgeen ze zoal horen.

Iedereen die de tweeling kent, weet ook van hun gesmiespel. Dan fluisterde de ene iets in het oor van de andere en dan hadden ze allebei dikke schik. Niemand verstond wat van dat gesmiespel, Evangelina dacht zelfs een tijdje dat de tweeling een eigen taaltje had, eentje die alleen de tweeling verstond. Maar het is een leuk tafereel om naar te kijken: twee tegen elkaar smiespelende kinderen en die dan samen de grootste lol hebben. Wat ook iedereen weet, is dat de tweeling het altijd met elkaar eens is. Dan zei de ene wat en zat de ander druk te knikken of met het hoofd te schudden, zo van: dat vind ik ook, of: dat vind ik ook niet. En het kan echt over van alles gaan. Het weer, het eten, papa of mama, noem maar op. Het is gewoonweg onmogelijk dat die twee alles al van tevoren hebben doorgenomen en een gezamenlijk standpunt hebben ingenomen. Alsof die twee een hele intuïtieve band hebben. Maar ja, een tweeling, ook een twee-eiige tweeling?

Atse en Aphrodite zijn dol op rondrennen, zitten elkaar ook vaak achterna. In zo'n grote woontoren kan dat natuurlijk. Hun ravotbestendige kledij dragen ze niet voor niets. En wat ze ook leuk vinden, is dansen, samen met papa of met mama. In de salon of in de woonkamer. En soms dansen ze met Nioba en Doshe in de keuken, doen ze een Zulu-dans. En wat ze zeker leuk vinden, is samen met mama Capoeira oefenen. Kortom: het zijn twee beweeglijke en levenslustige kinderen.

Wat de tweeling enorm verbaast, is wanneer ze met mama en papa op bezoek zijn bij andere mensen en dan zien hoe klein die andere mensen wonen. Sam en Zingende Wind bijvoorbeeld. Of oma en opa Dijkstra. Zo'n klein huisje, zeg, daar kun je niet in rondrennen, want je botst heel de tijd tegen dingen aan. Dat is toch niet leuk? Aziz en Evangelina proberen de tweeling wel duidelijk te maken dat die anderen niet klein wonen, maar dat zij groot wonen, iets wat er bij de tweeling niet in wil. Waarom wonen zij dan ook niet in een groot huis, wil Atse dan altijd weten.

De tweeling heeft wel een vermoeden dat het met geld te maken heeft. Niet dat de tweeling precies begrijpt wat geld is, maar wel dat papa en mama er veel van hebben. En dat er heel heel veel mensen in Amsterdam wonen die geen geld hebben, arme mensen. En dat papa en mama altijd zeggen dat zij voor die arme mensen werken, hen beschermen tegen de boeven, want boeven zijn gemeen, die doen mensen pijn en verdriet. En, zo zegt mama altijd, dat papa de beste boevenvanger van de hele hele wereld is. En Sam en Zingende Wind zeggen dat ook. En Banda en Timmie ook. Atse en Aphrodite zijn dan ook heel heel trots op papa.

Wat de tweeling wel goed begrijpt, is dat papa en mama heel heel veel van

elkaar houden. Want ze geven elkaar vaak kusjes, doen ook altijd lief tegen elkaar. Dat vindt de tweeling echt heel heel leuk om te zien, dan krijgen ze een blij en vrolijk gevoel. En papa en mama knuffelen ook veel met elkaar. In hun blootje. In bed. Dat weet de tweeling, want ze kwam een keer in de slaapkamer om wat te vragen. Papa had hen schaterlachend weggestuurd. Mama moest ook verschrikkelijk lachen. En papa en mama houden ook veel van hen, want zij krijgen ook vaak kusjes van papa en mama. En ze doen altijd lief tegen hen. En ze maken nooit ruzie. Soms zijn ze best wel streng, vooral mama. Want van mama moeten ze bezoekers altijd netjes een hand geven en met twee woorden spreken. En als de grote mensen praten, dan mogen ze alleen luisteren. En ze moeten van mama ook altijd op tijd naar bed. En papa wil altijd dat ze al hun speelgoed opruimen. En dan weet de tweeling echt wel hoe laat het is, want dan kijkt papa met zo'n strenge blik en ... nou, dan weet je het wel. Mama en papa zijn best wel streng, maar ook heel heel lief, de liefste mama en papa van de hele hele wereld.

De tweeling kent ondertussen veel collega's en vrienden en vriendinnen van Aziz en Evangelina. Mensen zoals Banda Okeefa en Tim Bosmans, Falk Graatsma en Magere en Danny Boy. De tweeling, vooral Aphrodite, kan ook heel goed opschieten met Dotty, met Snoezepoes, het nu twaalfjarige dochtertje van Kathleen Williams. Dotty heeft altijd krulletjes in haar lange haren. Nou, dat wilde Aphrodite ook. En dus heeft Aphrodite krulletjes in haar haren. De tweeling is ook stapelgek op Sam en vooral Zingende Wind Goldberg, want dat is een indiaanse. En dat vindt de tweeling heel heel interessant. En Zingende Wind vertelt altijd hele mooie verhaaltjes voor het slapen gaan. En over dieren die niet kunnen bestaan, dieren zoals een bizon. Da's een koe met een dikke jas tegen de kou. Nou, zo'n dier kan echt niet bestaan, hoor. Hoe doet die koe dan die jas aan en uit? Nou? Nou?

Soms gaat de tweeling wandelen met papa en mama. Op de kade of in de stad. En maakt dan mee dat mensen papa en mama altijd vriendelijk groeten, soms ook even een praatje maken met papa en mama, vooral over papa, dat dat zo'n goede boevenvanger is. Dan is de tweeling best wel trots op papa. En al die mensen zijn ook vriendelijk tegen hen.

Nee, dat is niet waar. Ze zijn al een paar keer mensen tegengekomen die helemaal niet vriendelijk deden tegen papa en mama, vooral niet tegen papa. Omdat die gemeen deed tegen de boeven, zoiets was het. Maar ze zagen ook hoe papa en mama met die mensen omgingen, helemaal niet bang waren, vooral papa niet.

Op school ook, daar zitten kinderen die hen soms pesten, gemene dingen zeggen over hen of over papa en mama. Moet je net bij papa en mama zijn. Want die gaan dan naar meneer de directeur van de school. En meneer de directeur is best wel een beetje bang voor papa. Want papa is wel de beste

boevenvanger van de hele hele wereld.

Atse en Aphrodite zien zichzelf redelijk vaak op een Tube, staan er eigenlijk helemaal niet bij stil dat vrijwel iedereen in Amsterdam hen kent. Weliswaar van een Tube, maar toch. Voor hen is het ergens ook best wel logisch, want papa is wel de Puzzelman, de beste boevenvanger van de hele hele wereld. En de woontoren heeft de mooiste tuin van heel heel Amsterdam. Geen wonder dat zij ook vaak te zien zijn. Toch?

De tweeling beseft dan ook geen seconde dat veel gewone Amsterdammers met hen weglopen, eigenlijk al vanaf hun geboorte vijf jaar geleden. Niet alleen omdat het twee mooie en lieve kinderen zijn, maar ook zo goed gemanierd. Op social Tubes staan posts van Amsterdammers met daarin opnames van de tweeling. Dat ze iemand een hand geven en zich voorstellen. Volgens menig Amsterdammer komt dat door hun moeder, door de dame van de Puzzelman, want zo voedt een dame nu eenmaal haar kinderen op. En waar Amsterdammers ook mee weglopen, is dat het twee enorme deugnieten zijn en doorlopend kattenkwaad uithalen. Dat moeten ze wel van hun vader hebben, van de Puzzelman.

Wat enorm pleit voor Amsterdammers, is dat ze de Puzzelman en zijn dame nooit lastig vallen en hun kinderen al helemaal niet. Natuurlijk, als je samen met de Puzzelman en zijn gezin staat te wachten op een tram of metro, dan kun je een praatje maken. Of in de supermarkt, wanneer je ze daar tegenkomt. En op straat en in een gelegenheid kun je hen vriendelijk groeten. Maar Amsterdammers dringen zich niet op.

Volk van buiten daarentegen? Dat wil altijd de Puzzelman aanspreken, wil een opname met hem maken om te posten. Of opnames van de dame en de tweeling. Vooral buitenlands volk, volk met geld, heeft daar een handje van. Dan bemoeien gewone Amsterdammers zich daar wel eens mee, dat dat volk de Puzzelman en zijn gezin met rust moet laten en moet opsodemieten.

Atse en Aphrodite hebben die opdringerige mensen al een paar keer meegeemaakt en zijn dan absoluut niet bang of zo. Want papa is wel de beste boevenvanger van de hele hele wereld en die laat die mensen een flink poepie ruiken. Net goed!

Aziz en Evangelina kijken elkaar even aan, zij geeft hem een kus, dan hij haar ook.

Evangelina ziet de tweeling hun gekus met belangstelling volgen en schiet in de lach: “Wat is er? Wat zitten jullie te kijken?”

“Jij en papa doen altijd lief tegen elkaar”, zegt Atse, “Ik vind dat leuk. Dan ben ik blij. En Affie ook.” Aphrodite zit druk te knikken.

Aziz en Evangelina moeten allebei lachen om hun twee donderstenen.

Ndaye komt door de klapdeuren naar de keuken de woonkamer in en loopt

naar de zithoek.

“Het is bijna twaalf uur, tijd om te lunchen. Hebben jullie honger?”, vraagt Ndaye aan Aziz en Evangelina.

Aziz lacht: “Wij wel, wij hebben hard gewerkt. Die twee donderstenen niet, die hebben volgens mij geen klap gedaan.”

Atse en Aphrodite hikken van het lachen. Gekke papa.

Aziz staat op, Evangelina ook. Aziz pakt eerst Atse op en zet hem op de grond, die holt meteen naar de keuken, en daarna Aphrodite, die rent haar broertje achterna. De drie volwassenen lopen er glimlachend achter aan.

In de keuken zijn Atse en Aphrodite al op de bankjes van de middelste tafel in een rij van vijf geklommen via opstapjes die alleen aan die twee bankjes zijn vastgemaakt.

Aziz schudt zijn hoofd en wijst naar het aanrecht: “Eerst jullie handen wassen. Hop hop.”

De tweeling schuift van de bankjes en loopt met Aziz mee naar het grote aanrecht. Daar zet Aziz een kraan open en tilt eerst Aphrodite op, zodat die haar handjes kan wassen, daarna tilt hij Atse op. Evangelina geeft de kinderen een handdoek. Aziz wast zijn handen, Evangelina de hare. Dan gaan ze weer terug naar hun tafel. Aziz gaat naast Aphrodite zitten, Evangelina naast Atse. Zoals gebruikelijk. Hij zit met zijn rug naar de keukendeur, kan dus het wandscherm zien op de muur ertegenover. MokumTube. Lokaal nieuws uit de verschillende buurten. Aziz maakt voor Aphrodite een grote, donkerbruine boterham klaar met daarop plakjes kaas en schijfjes augurk en tomaat. Hij snijdt de boterham ook in kleinere stukken. Evangelina doet hetzelfde voor Atse. Aziz schenkt voor alle vier een glas melk uit. Even later zitten ze te eten.

Nana komt binnen. Die wast eerst zijn handen en gaat dan, zoals altijd, aan de achterste tafel zitten, die is ook gedekt, en begint te eten. Ndaye komt bij hem zitten.

“Nana?”, zegt Aphrodite, “Ik en Atske hebben heel heel hard gewerkt, hè?”

Nana draait zich om en zegt glimlachend tegen Aphrodite: “Ja, jullie twee hebben mij heel goed geholpen.”

Aphrodite kijkt Aziz triomfantelijk aan: “Zie je wel!”

Aziz en Evangelina moeten er erg om lachen, Nana en Ndaye ook.

Atse en Aphrodite hebben blijkbaar toch wel een grote honger, want ze willen allebei nog een boterham. En ook nog een glas melk. Toch hard gewerkt?

Na het eten drinken Aziz en Evangelina nog een kop koffie. Aziz zit te keten met Aphrodite en Atse, zitten alle drie te hikken van het lachen. Evangelina beziet het tafereel met een vertederde glimlach. Zo'n leuke vader, dat ventje van me, denkt ze.

Aziz ziet knipperende LED-lampjes op zijn smartGlass, die ligt voor hem op

de tafel: rood-rood-blauw-uit-rood-rood-blauw-uit. Hij frons zijn wenkbrauwen.

“Iemand wil mij spreken met status Zeer Urgent”, zegt Aziz lichtelijk verbaasd tegen Evangelina, “In mijn vrije tijd nog wel ... Even stil zijn, donderstenen.”

Aziz zet zijn smartGlass op: de driehoek probeert hem te bereiken. Encrypted. Voor een groepsgesprek. Hij accepteert het contactverzoek met burgemeester Ochtendwolk Goldberg, in de veertig, hoofdofficier van Justitie Sybrand Veringa en hoofdcommissaris Dennis van Santen, beide zestigers. Alle drie hebben een moeilijke blik op het gezicht.

“Goedemiddag, dame en heren van de driehoek”, zegt Aziz fronsend, “Mij op een vrije dag encrypted contacteren met status Zeer Urgent? Wat is er aan de hand?”

Ochtendwolk knikt: “Kun je vrijuit spreken?”

“Ik zit in de keuken met Evangelina en de tweeling. Nana en Ndaye zijn ook hier. Vertel.”

“Ik werd een half uur geleden gecontacteerd door Joyce Zwart. Volgens Dieter Froese, haar collega-directeur van de ESS-Duitsland, zijn er drie Albanezen uit Berlijn onderweg naar Amsterdam. Hou je vast. Om Luuk Timmers om te leggen!”

“No shit!”, zegt Aziz stomverbaasd, maar ook geschrokken.

Atse begint te lachen en zegt: “No sjit ... No sjit.”

Aphrodite giert van het lachen, Aziz moet er ook om lachen, Nana en Ndaye ook.

Evangelina schudt meewarig lachend haar hoofd: “Let eens op je woorden, Atske.”

“En papa dan?”, vraagt Atse een beetje verongelijkt.

Evangelina glimlacht: “Papa is nu eenmaal de Puzzelman, Atske, de beste boevenvanger van de hele wereld, die mag dat. Later, wanneer je groot bent en net zo'n goede boevenvanger bent, dan mag jij het ook.”

Atse kijkt fronsend Aziz aan, eigenlijk een beetje wantrouwend. Aphrodite heeft een soortgelijke blik.

Aziz ziet de blik van zijn twee kinderen en knikt grinnikend: “Toch is het zo, wat mama zegt, donderstenen.”

In zijn zicht ziet Aziz de leden van driehoek glimlachen, die hebben alles gehoord.

Veringa zegt: “Ik heb, geloof ik, zojuist een inkijkje gekregen in de opvoedingsmethode van u en vooral uw vrouw, niet?”

Aziz schiet in de lach, knikt, dan: “Waarom contacteren jullie mij hierover?”

“Jij bent de enige aan onze kant die een lijntje heeft lopen naar Timmers, Aziz”, zegt Dennis, “Jullie zijn bepaald geen vrienden, maar op zijn manier heeft Timmers respect voor je. Wellicht dat hij jou wel wil vertellen wat er

aan de hand is. En gezien de gevoeligheid van deze kwestie leek het ons alle drie sowieso een goed idee om deze kwestie te laten onderzoeken door een team van Speciale Zaken.”

“Wie heeft die drie eigenlijk op hem afgestuurd?”

Ochtendwolk schudt haar hoofd: “Dat is nu net het rare. Volgens die Dieter Froese zou die opdracht afkomstig zijn van Horst Stein, de facto de leider van het anti-autoritair front in Berlijn. Ik moet niks van het front hebben, maar voor zover ik het front ken, ook dat in het buitenland, maakt dat zich niet schuldig aan dit soort praktijken. Dus ik vind het maar een raar verhaal. En voor rare verhalen moet ik bij jou zijn. Dat zei Joyce ook, dat het een raar verhaal is, echt eentje voor jou.”

“Hebben we ook afbeeldingen van die drie?”

“Daar zei Joyce niets over.”

Aziz zit te knikken, zit ook na te denken, dan: “Moment.”

Voor een seconde of dertig doet Aziz zijn hocus pocus. Hij grinnikt, wanneer hij de oplossing tussen zijn handen 'ziet': een spektakel. Atse en Aphrodite kijken elkaar glunderend aan. Dat kunnen zij ook: hocus pocus. Niet zo goed als papa natuurlijk, die 'ziet' veel meer tussen zijn handen, kan ook meer met zijn handen, maar ze kunnen het wel. Evangelina zit ook met plezier naar Aziz te kijken, naar zijn handen.

Aziz is klaar, ziet zijn twee kinderen hem aankijken, geeft hen een knipoogje, ziet Evangelina hem aankijken en geeft ook haar een knipoogje. Hij kijkt in zijn zicht de leden van de driehoek aan.

“Twee dingen. Ik heb een BC'er nodig om dat onderzoeksteam te leiden, eentje die met status Extreem Urgent opereert. En Timmers moet direct van de straat, die moet in rook opgaan.”

“De samenstelling van het team is aan jou”, zegt Dennis, “En ik heb er alle vertrouwen in dat jij Timmers wel van de straat kunt halen. Vraag is alleen waar je hem kunt verstoppert.”

“Ik heb wel een idee. Even terug naar dat team. Het lijkt me handig wanneer er iemand van de ESS-Benelux in dat team zit.”

Dennis maakt een gebaar met zijn hand: “Dat team laten we helemaal aan jou over, Aziz.”

Ochtendwolk zit te knikken: “Doe gewoon je ding, Aziz. Want of die aanslag wel of niet lukt, in beide gevallen gaat die aanslag politieke gevolgen krijgen hier in Amsterdam, met name op straat. En wie weet wat je nog meer boven tafel krijgt, jij, de Puzzelman.”

Aziz zit te grinniken: “Ja ja, zussie, jij zit nu al je vingers af te likken, niet?”

Ochtendwolk schiet in de lach, Veringa en Dennis moeten ook erg lachen.

“Hoe gaan we met de media om?”, vraagt Veringa, “Want wanneer Timmers lijkt te zijn verdwenen, gaat dat voor ophef zorgen.”

“Ik stel voor om te wachten op de eerste signalen over die vermissing”, zegt

Dennis, “Eens zien hoe lang dat duurt en wie er als eerste mee komt. En gezien de importantie van Timmers laat de driehoek de Puzzelman op zoek gaan naar Timmers. Daarbij, laat je een ander zoeken naar Timmers, moet je die dan wel of niet op de hoogte stellen van het feit dat Aziz Timmers van de straat gehaald heeft? En in welke mate lopen Aziz en die ander elkaar voor de voeten? Leg alles gewoon bij Aziz neer. Dat is ook het makkelijkste uit te leggen aan de buitenwacht, want uiterst geloofwaardig. Timmers verdwenen? De leider van het anti-autoritair front hier in Amsterdam? Nogal wiesde dat de Puzzelman dat onderzoekt.”

Veringa knikt goedkeurend: “Dat is een goed voorstel.”

Ochtendwolk knikt ook.

“En M'numa?”, vraagt Aziz, “Die doet de dossiers van Speciale Zaken.”

“Ik zal officier Delaye inlichten, wanneer hij terug is van zijn vakantie”, zegt Veringa, “Dat is dinsdag.”

“Ochtendwolk? Nu ik je toch spreek?”, zegt Aziz, “Geef mijn complimenten door aan Juanita, wil je? Ik heb met een half oog en oor dat partijcongres van Groen Amsterdam zitten te volgen, ook de posts op de social Tubes. Juanita en haar mensen zijn lekker bezig.”

Ochtendwolk lacht: “Dat zei Juanita daarstraks ook al tegen me, dat het echt liep als een trein, dat haar mensen het ene na het andere inkoppertje kregen. Tja. Feiten? Da's nooit het sterkste punt van klassiek Links geweest. Gewone Amsterdammers daarentegen liggen ook weer in een deuk, geloof ik. Ik heb begrepen dat AmsterdamTube vanavond met een nieuwe peiling komt. Ik denk niet dat Groen Amsterdam er qua zetels op vooruit zal gaan.”

“Nee,” grinnikt Aziz, “dat denk ik ook niet ... Dan ga ik nu even wat zaken in gang schieten. Ik spreek jullie nog.”

Aziz verbreekt de verbinding en ziet Evangelina hem vragend aankijken.

“Timmers?”, vraagt Evangelina, “Luuk Timmers? De leider van het anti-autoritair front hier?”

Aziz knikt.

“Wat is er met hem aan de hand?”

“Blijkbaar is de hoogste baas van het front in Berlijn niet te spreken over Timmers en heeft drie Albanese huurmoordenaars op hem afgestuurd.”

“Dat meen je?”, zegt Evangelina geschrokken.

Aziz knikt weer. Hij kijkt even naar zijn twee kinderen, die volgen alles aandachtig, moet glimlachen om hun blik en kijkt dan weer naar Evangelina.

“Timmers moet zo snel mogelijk van de straat verdwijnen en naar een plek gebracht worden waar hij niet alleen onzichtbaar is voor iedereen, maar ook dicht in mijn buurt is. Dat ik hem onder controle heb, om het zo te zeggen. Dat ik hem niet alleen goed in de gaten kan houden, maar ook gemakkelijk om info kan vragen over deze kwestie. Dus ik zie eigenlijk maar één optie: in ons gastenverblijf op de 7de. Daar vindt niemand hem, zelfs de ESS niet.

Want dat is letterlijk de laatste plek waar men gaat kijken: bij de Puzzelman thuis.”

Evangelina kijkt Aziz onderzoekend aan: “Denk je dat dat veilig is? Ook voor onze twee deugnieten?”

Aziz schudt zijn hoofd: “Nee nee, die twee lopen geen seconde gevaar. En het is wel zo handig om dat onderzoeksteam ook onder te brengen in onze woontoren. Op de 3de hebben we nog een vergaderkamer en drie werkruimtes. Dan kan dat team werken buiten het zicht van de rest van het korps. Er lopen bij het korps te veel sympathisanten en tegenstanders van het front rond. En die kunnen nieuwsgieriger zijn dan mij lief is. En je voorkomt ongemakkelijke gesprekken. In de lift en kantine en zo ... En de teamleden mogen gebruik maken van de beste kantine van de Amsterdam, dus die gaan echt niet klagen.”

Aziz ziet Ndaye glimlachen en geeft haar een knipoogje. Ndaye glimlacht opnieuw.

Evangelina zit na te denken: “Dat team? Ik stel voor in ieder geval Jackson erbij te halen. Wanneer die hier rondloopt, heb ik al een veel geruster gevoel over onze tweeling. En je had het over een ESS-agent. Ik stel voor Desmond Callahan. Die heeft al een paar keer met ons samengewerkt en kent onze manier van werken. En ik ken Desmond ondertussen een beetje. Die vertrouw ik onze tweeling ook wel toe.”

“Je maakt je echt zorgen, niet?”

Evangelina maakt een weifelend gebaar: “Ja en nee. Ja, omdat het om drie huurmoordenaars gaat die achter iemand aanzitten die hier verscholen zit. Nee, omdat het jouw kinderen zijn. Jij zult ze nooit in gevaar brengen, geen seconde, dat weet ik ook wel, maar ik maak me desondanks toch een beetje zorgen.”

“Helder. We kunnen Desmond ook op de 7de onderbrengen. Dan is hij de klok rond in de woontoren. Dan kan hij niet alleen Timmers in de gaten houden, maar ook omkijken naar de tweeling, mocht dat nodig zijn.”

Evangelina knikt: “Welke BC'er wilde je gaan inzetten?”

“Banda. Moment.”

Aziz zoekt en krijgt een groepscontact, status Zeer Urgent, met commissaris Babar Singh van Moordzaken, geboren en getogen Jordanees, diepgelovig Sikh, de allereerste BC'er, al jaren dik bevriend met Aziz, en senior rechercheur Buiten Categorie Banda Okeefa, extreem donkergekleurd, de ondertussen wereldberoemde Zwarte Panter, ook van Moordzaken, Congolese wortels, maar zelf geboren en getogen in de Bijlmer, sinds 1 januari dit jaar BC'er en ook al jaren goed bevriend met Aziz, ja, is zelfs zijn 'kleine zus' en hij haar 'grote broer'. Aan de achtergrond te zien, zit Babar in zijn kantoor en Banda in het hare. Banda's kantoor is Aziz' oude kantoor. Vanwege de symboliek. Vroeger zat daar de Puzzelman, nu de Zwarte Panter. Evangelina is

ondertussen opgestaan, loopt de keuken uit en neemt onderweg met iemand contact op.

“Goedemiddag, Babar, Banda”, zegt Aziz, “Ik ben net gecontacteerd door de driehoek. Die heeft van Joyce Zwart te horen gekregen dat er drie Albanezen onderweg zijn naar Amsterdam om Luuk Timmers om te leggen. Op last van de baas van het front in Berlijn. Althans, dat beweert de ESS-Duitsland allemaal. De driehoek vroeg me of Speciale Zaken dat even wilde uitzoeken en voorkomen. Nou, vooruit dan maar. Ik wil een team met een BC'er als team-leider. Oftewel Banda. Als dit op enig moment uitdraait op knokken met die Albanezen, dan heb ik meer aan haar dan aan Tim of Tanja. Met alle respect natuurlijk. Jackson Goodson wil ik ook. Om dezelfde reden. Desmond Callahan van de ESS-Benelux komt er waarschijnlijk ook in. De rest van het team is aan Banda. Ze opereert met status Extreem Urgent.”

Babar zit na te denken: “Een aanslag op Timmers? ... Bij zowel succes als falen zijn de gevolgen enorm, vooral de politieke gevolgen, dus de inzet van een BC'er snap ik wel, ook die status, dat zou ik ook doen ... Je moet alleen wel Timmers zo snel mogelijk van de straat halen, Aziz. Hoe wilde je dat gaan doen? En waar wil je hem verstoppen?”

“Om met dat laatste te beginnen: op de 7de in mijn woontoren, in ons gastenverblijf. Ik stel ook voor het onderzoeksteam onder te brengen bij mij op de 3de verdieping. Daar zijn nog een paar operationele vergader- en werkruimtes. Op die manier blijft dat team uit het zicht van iedereen, ook van mensen bij het korps. Gewoon. Voor de zekerheid. Vandaar ook Jackson. Evangelina heeft namelijk een voorkeur voor Jackson. Ze maakt zich zorgen over de veiligheid van de tweeling, wanneer Timmers op de 7de zit. Met Jackson in dat team heeft ze al een geruster gevoel over de tweeling. En wat jij ook zegt: die politieke gevolgen? Ik bedoel, als Berlijn hiertussen zit? Dan loop je kans dat je de status van die BC'er moet opschalen naar status Buiten Categorie Urgent, denk ik ... Zeg? Nu ik dat zo zeg? ... Eigenlijk moeten we dan nog hoger kunnen opschalen, niet? Want dan is het internationaal en de status Buiten Categorie Urgent is alleen bedoeld tot aan nationaal niveau. Daar moeten we het na afloop eens met de driehoek over hebben. Wij, de vijf BC'ers. Of we niet een nieuwe hoogste schaal moeten introduceren en vooral hoe dat te implementeren. Want Den Haag en Brussel zijn er bij voorbaat mordicus op tegen, daar kun je vergif op innemen.”

Babar en Banda zitten te knikken.

“Jackson en Banda zitten bij deze in dat team van je”, zegt Babar, “Evangelina en Skinner kennende wordt dat allemaal wel formeel correct afgehandeld, daar heb ik verder geen omkijken naar. Nog een reden waarom samenwerken met Speciale Zaken mij zo bevalt: geen administratieve rompslomp. En leuk voor Jackson. Grote kans dat hij eind dit jaar genoeg punten heeft om nu al senior rechercheur te worden ... Hoe wil je Timmers eigenlijk van de

straat halen?”

“Ik neem straks contact met hem op. Samen met Banda. Dan ga ik hem een voorstel doen, eentje dat hij niet kan weigeren. En dan gebruiken we BC-protocol Karretje Karretje om hem naar de woontoren te brengen. Locatie: de parkeergarage onder de Stopera ... Banda? De uitvoering van dat protocol leg ik bij jou neer. Oké?”

Banda knikt.

“Heb je eigenlijk al een pupil?”

Banda schudt haar hoofd: “Nee, nog niet. Dat ben ik wel aan het bekijken. Samen met commissaris Singh. Maar het zal niet voor 1 oktober zijn, denk ik.”

“Jammer dan. Voor die pupil, want tegen die tijd zijn we al lang klaar. Nog een ding. Op enig moment gaat bekend worden dat Timmers is verdwenen. De driehoek gaat dan Speciale Zaken, mij dus, officieel vragen op zoek te gaan naar Timmers, want dat is logisch. Timmers verdwenen? Nogal logisch dat de driehoek de Puzzelman vraagt om dat te onderzoeken. Die opdracht ga ik ook aan Banda geven. Ook officieel. Aan de Zwarte Panter. Banda heeft dan twee opdrachten: eentje voor de bühne en de echte.”

Babar en Banda knikken, Babar zegt: “Ja, dat is een slimme zet.”

“Ik laat Evelien een tijdelijke pijplijn leggen tussen de systemen van het korps en die van de woontoren. Dan kunnen Banda en haar mensen vanuit de woontoren toch overal bij, ook bij hun computerstem. Banda? Vooralsnog alleen via de parkeergarage naar binnen en naar buiten rijden. Op de kade wandelen altijd mensen, die hoeven niet te zien wie er allemaal in- en uitloopt. Geef dat ook even door aan Jackson ... Even denken ... Dat was het wel zo'n beetje ... Wacht even, Evangelina wil wat zeggen ... Ja?”

Evangelina was ondertussen terug naar binnen gekomen en weer gaan zitten. Ze maakte een gebaar met haar hand.

“Ik heb Joyce gesproken. Desmond komt in de loop van de avond aan hier bij de woontoren. Joyce gaat hem nog brieven. Volledig brieven. Joyce weet hoe jij werkt. Ik heb haar niet verteld dat je Timmers wil laten verdwijnen en op de 7de wil onderbrengen. Dat laat ik aan jou over.”

Aziz knikt en zegt tegen Banda: “Desmond Callahan is zojuist door de ESS aan je team toegewezen. Die arriveert hier vanavond. Desmond overnacht in de woontoren. Op de 7de. Bij Timmers. Ik ben ook niet gek. Want dan kan Desmond Timmers rond de klok in de gaten houden. En indien nodig ook beschermen ... O ja, voor jou en al je teamleden geldt: gratis lunchen en dineren in zo'n beetje het beste restaurant van de stad.”

Banda lacht, Babar moet ook lachen: “Dan kom ik nu naar je toe. Jackson neem ik mee, want die heb ik zojuist nog zien rondlopen. We zijn er over hooguit een half uur.”

“Mooi. Ga ik nu Evelien contacteren”, zegt Aziz en hij verbreekt de verbinding.

ding.

“Banda en Jackson zijn onderweg”, zegt Aziz tegen Evangelina.

Even later heeft Aziz contact met Evelien Boutens, het hoofd van het AI-Lab van de Amsterdamse politie. Ze zit te lachen.

“Goedemiddag, Aziz. Jij mij contacteren in je vrije tijd? Wat heb je deze keer nodig?”

Aziz grinnikt: “Goed gezien, meid. Ik heb tijdelijk een unidirectionele extensie nodig van de systemen van het korps naar mijn woontoren. Alsof die onderdeel is van Speciale Zaken. Dat een BC-team vanuit de woontoren tijdelijk overal bij kan, een team onder leiding van Banda Okeefa van Moordzaken.”

Evelien kijkt Aziz fronsend aan: “En je wilt het zeker meteen?”

Aziz grinnikt weer: “Jazeker, mevrouw Boutens, status Extreem Urgent.”

“Dit gaat wel wat verder dan een werkplek thuis, Aziz. En ik moet dit verzoek melden bij de driehoek. Dat is protocol, Aziz, dat weet je.”

Aziz glimlacht: “Totaal geen probleem, meid. Stuur Evangelina dadelijk een berichtje dat die extensie up-and-running is. Alvast mijn dank. Banda en ik gaan straks BC-protocollen Inkijkoperatie en Karretje Karretje gebruiken. Het gaat om Luuk Timmers, die moet opgaan in rook. Dus de komende twee uur moet je stand-by staan, status Extreem Urgent.”

“Timmers?”, vraagt Evelien verbluft, “Die van het anti-autoritair front?”

“Jazeker, mevrouw Boutens. Het is weer eens tijd voor een spektakel, niet? Tot later.” En Aziz verbreekt de verbinding.

Aziz kijkt Evangelina aan: “Dat gedoe met die systemen op de 3de leg ik bij jou en Evelien neer. Wanneer dat spul up-and-running is, wil je dan het dossier en een BC-team initiëren met Banda, Jackson, Desmond en Timmers, die laatste in modus Burger? Als naam wil ik: Affront. Begrijp je?”

Evangelina lacht: “Ik begrijp je helemaal.”

Aziz keert zich naar Ndaye: “Jij kunt de komende dagen je lol op, want je gaat veel eters krijgen. En twee gasten op de 7de. Huur anders je dochters in. Geen probleem. Die hebben hier al vaker met dit bijltje gehakt. En ze weten hun mond te houden. Facturen aan Evangelina geven. Zoals altijd. Evangelina is nu eenmaal de regelneef hier.”

Ndaye knikt met een grote glimlach, Evangelina glimlacht ook.

“Nana? Ali en Baba moet ik een paar dagen met betaald verlof sturen. Levert dat problemen op?”

Nana draait zich om: “Nee, niet echt. Ik was wel van plan om maandag over een week te beginnen aan de terrassen op de 5de en 7de.”

“Dan zijn we al wel klaar, denk ik ... Neem jij dit op met Iris?” Dat laatste vraagt Aziz aan Evangelina, die knikt.

Aziz kijkt naar zijn twee kinderen. Die hebben de hele tijd niets gezegd, hebben alleen maar aandachtig zitten te luisteren. Hij moet lachen om hun blik.

“En? Vonden jullie het interessant om te horen?”

Atse knikt driftig, Aphrodite ook, en zegt: “Ik wil later ook boeven vangen. Samen met jou.”

“Ik ook”, zegt Aphrodite vol geestdrift.

Aziz en Evangelina vinden het erg komisch om te zien en te horen, Nana en Ndaye ook.

“Nou, donderstenen, de komende dagen komen er hier agenten over de vloer. Agenten zoals Banda, Jackson en Desmond, want hier is hun hoofdkwartier. Die gaan vanuit onze woontoren proberen een stel boeven te vangen. Wat zeggen jullie daarvan?”

“*Nee!*”, zegt Atse vol verbazing en ongeloof, “En ik en Affie mogen *erbij* zijn?”

Aphrodite zit ook stomverbaasd te kijken.

Aziz schiet in de lach: “Nee, dondersteen, die agenten gaan allemaal op de 3de zitten. In die kamers daar.”

De teleurstelling druipt werkelijk van de gezichtjes van de tweeling af. Aziz en Evangelina moeten er allebei erg om lachen.

“Willen jullie het zo graag van dichtbij meemaken?”, vraagt Evangelina.

Atse knikt driftig en vol verlangen, Aphrodite ook. Aziz en Evangelina moeten er allebei weer om lachen.

“Nou, weet je, lieverds,” zegt Evangelina tegen de tweeling, “misschien als jullie het netjes aan Banda vragen? Maar dan mogen jullie alleen kijken en luisteren, niets zeggen. En jullie mogen ook tegen niemand wat vertellen over wat jullie allemaal hebben gehoord en gezien. Op school of zo. Nergens niet. Tegen niemand niet. Want wie weet wie er allemaal meeluistert. Stiekem.”

Atse kijkt Evangelina met grote ogen aan: “De boeven!”

“Precies”, glimlacht Evangelina, “Dus, Atske?”

Aan zijn blik te zien, heeft Atse zijn moeder begrepen, want hij kijkt naar Aphrodite, legt zijn rechterwijsvingertje op de lippen en zegt: “Ssst, niks zeggen, Affie.” Aphrodite schudt driftig haar hoofdje. Evangelina en Aziz moeten erom glimlachen.

“Zijn jullie klaar met eten?”, vraagt Evangelina.

De tweeling knikt.

Evangelina kijkt Aziz aan: “Ik ga alvast naar de 3de, de systemen opstarten. Ik neem deze twee mee. En jij?”

Aziz knikt: “Ik ga ook mee. Ik stuur Banda wel een berichtje dat ze naar de 3de moet komen.”

Evangelina keert zich weer naar de tweeling: “Gaan jullie mee? Dan kunnen jullie zien wat er allemaal bij komt kijken om een boef te vangen.”

Dat is bepaald niet tegen dovemansoren gezegd, want de tweeling knikt met een verrukte blik. Aziz en Evangelina moeten er weer om lachen.

Ze staan alle vier op. Aziz en Evangelina lopen de keuken uit, de tweeling holt de keuken uit. Naar de lift, want daar zijn knopjes om op te drukken.

Een Werkplek met Allure

Amsterdam, zaterdag 6 september 2053, 13:21 uur, Dijkstra's woontoren aan het IJ ten westen van het Centraal Station, de 3de verdieping, een grote vergaderzaal op de noordoostelijke hoek, een zaal van zo'n twintig bij tien meter, twintig meter op het noorden, tien meter op het oosten. De getinte ramen van grond tot plafond geven een panoramisch uitzicht op het noorden en oosten van de stad. En op het IJ beneden. Voor een deel van de ramen op het noorden zijn buiten lichtjes in de wind wuivende hangplanten te zien. De ramen op het oosten zijn verschuifbare panelen. De panelen zijn allemaal opzij geschoven en geven toegang tot een groot terras met een weelderige tuin, net zoals de hangplanten op het noorden een onderdeel van de ondertussen vermaarde hangende tuinen van Dijkstra's woontoren. Het is nog steeds heerlijk weer en veel bloemen, planten en struiken bewegen zachtjes mee met het lichte briesje dat aan komt waaien over het IJ. Het weelderige van de tuinen staat in een werkelijk oogstrelend contrast met de vergaderruimte. De getinte ramen strooien een warm, goudkleurig licht door de sober en strak ingerichte zaal, iets waardoor de ruimtelijkheid nog groter lijkt, maar alles ademt luxe uit. De vloer bestaat uit planken van donker hout, zichtbaar duur hout. Het plafond is crèmekleurig geschilderd. De twee wanden bestaan uit houten panelen, van boven tot onder, ook duur hout, deze keer medium bruin van kleur. Aan de ene, brede muur hangen twee hele grote wandschermen, eentje helemaal links en eentje helemaal rechts. In het midden hangt of staat niets, zijn alleen houten wandpanelen te zien. Naast de twee wandschermen zijn brede schuifdeuren naar de gang. Aan de andere, smallere muur hangt ook een groot wandscherm. De wandschermen staan alle drie aan, het geluid uit. MokumTube, AlternatiefTube, AmsterdamTube. In de ruimte staat een enorme, ellipsvormige vergadertafel met een tafelblad van gelakt palissanderhout, toch zeker tien meter in de lengte, erom heen een stuk of vijftien comfortabele fauteuils. De tafel staat relatief dicht langs de ramen op het noorden. In de tafel is een reusachtig aanraakscherm verwerkt. Boven de tafel hangt een lange, sierlijke lamp over vrijwel de gehele lengte van de tafel. In de hoek bij het raam naar het terras staat rechts een kleine, rechthoekige vergadertafel met zes stoelen. Daar is ook een lamp in de vorm van een stalen boog, vanuit de hoek tot aan boven de tafel. In de andere hoek achter de voorste deur naar de gang staat nog zo'n vergadertafel, ook met zes stoelen en zo'n booglamp. In het midden vlak bij de houten wandpanelen is een kleine, gezellige, U-vormige zithoek, eentje met een redelijk brede basis. Verder staat er niets, met als gevolg dat er heel veel vrije loopruimte is. Dat effect wordt versterkt door de uitgekiende plaatsing van de grote en de kleine vergadertafels en de zithoek. Al het meubilair is design. Italiaans. Frêle, matzwarte stalen frames, antracietgrijze leren bekleding. Strak en ingetogen

vormgegeven, maar toch uitnodigend. Functioneel, maar welhaast terloops elegant. En uiterst luxueus. Een man en een vrouw staan bij de vergadertafel, zij bedient het scherm in de tafel. Twee kinderen, ieder staand op een stoel en naast elkaar, lichtjes naar voren hellend en met hun armpjes steunend op de tafel, volgen met grote aandacht haar tik- en veegbewegingen op het scherm. En wat een onzichtbare computerstem allemaal zegt. De dichtstbijzijnde schuifdeur glijdt open en een man en een vrouw komen binnen. De twee kinderen zien wie er binnenkomen en willen meteen van hun stoel. De man wenkt het tweetal naderbij.

“Jackson, Banda, kom erbij”, zegt Aziz.

Aziz pakt Atse op en zet hem op de grond, Evangelina doet hetzelfde met Aphrodite. De tweeling holt naar Banda en Jackson en omhelst hen. Die geven de tweeling allebei een dikke knuffel. Jackson, Jackson Goodson, hooguit vijfendertig, medior rechercheur Moordzaken, ex-marinier, de laatste pupil van Aziz, Ghanese wortels, maar zelf geboren en getogen in de Bijlmer, een redelijk donkergekleurde reus van bijna twee meter met alleen maar spieren en dus niet zozeer zo sterk als een beer, nee, hij is de beer, pakt Aphrodite op onder zijn linkerarm en Atse onder zijn rechterarm. Tegelijkertijd. Dan gaat hij tien keer door zijn knieën. Alsof het niks is. Dat moest Jackson altijd doen van de tweeling, hen allebei vasthouden tijdens die oefening, dat vonden Atse en Aphrodite echt geweldig, want zo sterk was zelfs papa niet. En ook nu weer giert de tweeling van het lachen. Lachend zet Jackson de twee weer neer. Hij kijkt om zich heen, lijkt behoorlijk onder de indruk te zijn van de zaal. Evangelina ziet het.

“Jij bent hier nog nooit geweest?”

Jackson schudt zijn hoofd: “Ik ben nooit verder gekomen dan de 1ste en het terras daar. En de 7de, daar ben ik ook wel eens geweest. En jaren geleden in zo'n werkruimte.”

Evangelina maakt een ga-je-gang gebaar: “Kijk maar even rond, we wachten wel op je.”

“Ik loop met hem mee”, lacht Banda.

Jackson en Banda lopen rond, het merendeel van de tijd meewarig en glimlachend hun hoofd schuddend, langs de tafel en de ramen op het noorden, kijken ook even in de tuin, dan via de zithoek weer terug naar Aziz, Evangelina en de tweeling.

“En dit heb jij dan gewoon thuis, niet?”, zegt Banda lachend tegen Aziz, terwijl ze hem een stomp geeft, “Boven op zolder? Zo'n vergader ... zaal? Echt, man, hoeveel konijnen heb jij eigenlijk in die hoge hoed van je zitten?” De volwassenen lachen allemaal. De tweeling begrijpt de grap niet, want papa draagt nooit een hoed. En hij heeft ook nooit konijntjes.

“De airco hierbinnen is uitstekend”, zegt Jackson met een goedkeurende

blik, "Buiten is het best wel warm, hierbinnen is het lekker koel."

Evangelina wijst naar roosters in de grond en het plafond langs de randen van de vier wanden: "Onderaan wordt lucht omhoog geblazen, bovenin wordt lucht weggezogen. Bij warm weer wordt koude lucht naar boven geblazen en bij koud weer warme lucht. Daar bij het terras heeft die airco nu niet zoveel effect, maar hier aan deze kant van de zaal wel. Het werkt met een licht verschil in druk tussen daar en hier. Al die warme dan wel koude lucht wordt van deze kant van de zaal naar de kant bij het terras 'geduwd', om het zo te zeggen. Dat is overigens overal zo in dit gebouw, ook in de woonkamer en de salon. Het domotica-systeem van deze woontoren is behoorlijk geavanceerd."

Aziz wijst om zich heen: "Alle systemen zijn up-and-running. Alsof je in de IJ-toren zit. Op de afdeling Speciale Zaken. Je kunt dus gewoon Billy en Skinner en zo aanroepen. Jullie hebben al vaker meegewerkt aan zakies van Speciale Zaken, dus ik hoef jullie verder niks uit te leggen. Het is eenrichtingsverkeer, niemand in de IJ-toren kan bij de systemen hier ... Even kijken ... Evangelina heeft Skinner al een BC-team, een dossier en een werkomgeving laten initiëren. Naam is Affront. Skinner heeft jullie twee daarover al een aantal memo's gestuurd ... Aan de overkant van de gang naast deze zaal zijn nog een kleine vergaderkamer en drie werkruimtes, daar is ook alles up-and-running, die kunnen jullie ook gebruiken. Moet je ook eens bekijken, valt je mond ook van open. De andere ruimtes op de 3de zijn leeg. De computerstem voor de domotica-systemen hier is Cantor, dat is die stem uit de salon beneden."

Jackson is enigszins verrast: "Ik hoor jullie alleen maar tegen die Alice en die Astrud praten, ook in de salon."

Evangelina schudt haar hoofd: "Cantor is de oorspronkelijke stem voor de hele woontoren. Behalve op de 7de, daar is alleen Deirdre actief. Alice en Astrud hebben eigenlijk het werk van Cantor overgenomen voor alles onder de 3de verdieping. Op de salon na. Om die ook op die manier intact te laten. Je kunt daar dus ook Cantor gebruiken voor bijvoorbeeld de wandschermen. Ik gebruik Astrud daar meer uit gewoonte. Astrud en Alice delegeren vrijwel al hun taken aan Cantor, maar dan op de achtergrond. Net zoals Skinner bij Speciale Zaken taken delegeert aan Remington, de computerstem van Joan de Graaf. Het is hetzelfde principe."

"Hebben jullie die memo's van Skinner al gelezen?", vraagt Aziz.

Banda schudt haar hoofd, Jackson ook: "Wel zien binnenkomen, nog niet gelezen."

"Doe dat dan eerst even. Willen jullie misschien iets drinken? Koffie? Thee? Iets anders?"

Banda kijkt eerst Aziz vragend aan, kijkt dan lacherig rond en zegt: "Is hier soms een drankhoek verborgen? Vast wel."

Aziz lacht, Evangelina ook, en zegt: "Let op."

Aziz keert zich naar Atse en Aphrodite: "Druk maar eens op die knopjes, donderstenen."

Lachend holt de tweeling naar het midden van de brede wand en drukt op iets. Panelen schuiven vrijwel geluidloos opzij. Een drankwand wordt zichtbaar. Van grond tot plafond. Al gauw een halve meter diep. Een meter of acht breed. Naast elkaar: koffie, thee, fris, bier, wijn, likeuren, sterke drank. Van boven tot onder. Rekken vol. Al dan niet gekoeld. In een hoeveelheid waar je een flink feestje mee kunt bouwen. Ook is er een koffieapparaat te zien. En nog een paar apparaten. En een paar deurtjes. En natuurlijk lampjes. En glazen en bekers. En alles in dezelfde elegante stijl vormgegeven als die van vergaderzaal. Banda en Jackson vinden het ronduit komisch om te zien. Ze lopen alle vier naar de wand.

"Je kunt ook aan Cantor vragen om die wand open en dicht te doen", zegt Aziz, "De tweeling is hier al eens geweest, die weet van die knopjes. Die vindt het echt geweldig om op die knopjes te mogen drukken."

Jackson staat de rekken met sterke drank te bekijken en is behoorlijk onder de indruk: "Dit is *bepaald* niet misselijk, zeg ... Die Metcalfe had wel smaak ... En geld natuurlijk ... Ik neem aan dat dit nog van Metcalfe is?"

Aziz knikt grinnikend, dan: "Moet je nagaan. Vroeger was dit op al die verdiepingen zo. In elke vergaderkamer. In deze woontoren zat een smak sterke drank, gozer, dat wil je niet weten. En alles het beste van het beste. Maar ja, Metcalfe had zoveel geld, die wist uit gekkigheid niet wat hij met al dat geld moest. Ik heb kratten met flessen wijn, zo'n duizend euro per fles. Een krat van vier. En dat is met afstand niet het duurste krat. Het is gewoon absurd."

"Jullie hebben die andere verdiepingen helemaal opgeruimd, niet?"

"We konden niets met al die ruimtes", zegt Evangelina, "We deden er ook niets mee. Dus de inboedel daarvan hebben we verkocht. Een groot deel van de 3de ook. Alleen de 7de is nog compleet en in originele staat, het gastenverblijf."

Jackson grinnikt: "Ik zal maar niet vragen hoeveel dat opgeleverd heeft?"

Evangelina glimlacht, Aziz staat te lachen: "Bijna 200 miljoen euro."

Jacksons mond valt open, die van Banda niet, die weet dit: "Dat meen je?"

"Ja, Jackson," lacht Aziz, "een vergaderruimte uit Metcalfe's woontoren in Amsterdam? In z'n geheel, een setje? Op een veiling? Dan gebeuren er rare dingen, dat zeg ik je. Moet je maar eens aan Tim Bosmans van FED vragen, die was met ons meegegaan naar die veiling, die wilde dat wel eens meemaken. Ik heb nog nooit iemands mond zo ver zien openvallen als die van Tim op die veiling. Hierboven waren nog vier van zulke grote vergaderzalen en Tim dacht dat die een miljoen per stuk zouden opleveren. Nou, echt niet, die gingen dus voor zo'n twintig miljoen euro per stuk over de toonbank. En een groot aantal van de kleinere zalen voor zo'n tien miljoen per stuk. En veel

van die werkruimtes gingen weg voor een miljoen per stuk. Dat gezicht van Tim, Jackson? Maar voor alle duidelijkheid? Al dat geld ging naar het fonds van deze woontoren, niet naar ons ... We hebben op de 3de een paar van die ruimtes aangehouden. Voor een deel omdat ze gewoon heel erg mooi zijn. En omdat ze heel erg handig zijn. Evangelina organiseert wel eens feestjes in de salon en dan is deze ruimte haar 'war room'. Al die drank uit die leeggemaakte ruimtes staat nu in een lege ruimte hier op de 3de. En die staat echt tjokvol drank. Stapels drank. Je schiet gewoon in de lach als je dat ziet. Want het is echt geen kleine ruimte. En het is bepaald niet het goedkoopste spul wat daar ligt, daar ligt voor een paar miljoen aan drank. Het is gewoon absurd. Wat ik net al zei."

Jackson wijst naar twee elegante robotarmen die opgevouwen in de wand zitten: "Waar zijn die voor?"

Aziz lacht, Evangelina ook: "Dat is de barman. Die serveert je je drank. Wil je een bepaalde cocktail? Vraag maar aan Cantor. Als hij die cocktail kent en de benodigde ingrediënten heeft, maakt hij met die robotarmen die cocktail voor je. Kent ie hem niet, dan kun je hem de specifieke instructies geven en dan maakt hij die cocktail alsnog voor je. Die cocktail slaat hij op in zijn kennisbank. Heeft hij bepaalde ingrediënten niet, dan zegt hij dat van tevoren ... Die armen zitten ook in die bar in de salon beneden. Kun je hier een cocktail beschrijven en beneden in de salon die cocktail bestellen. Is dat mooi of is dat mooi, Jackson? ... Heb je die armen in de salon nooit bezig gezien?"

Jackson schudt lacherig zijn hoofd. Dan keert hij zich naar Banda.

"Jij wist dit?"

Banda lacht, knikt ook: "Ja, dat wel. Die ruimtes, bedoel ik, niet deze drankwand met armen. Ik heb een keer een korte rondleiding gehad. Helemaal in het begin. Eigenlijk ben ik nooit verder gekomen dan de 2de, die fitnessruimte en dat zwembad daar. Alsof ik in het klassieke Griekenland zit. Met standbeelden en al. Moet je net bij mij mee aankomen. De 7de ken ik wel, dat gastenverblijf daar. En die salon op de 1ste natuurlijk. Daar zag ik Aziz en Evangelina wel eens bezig met de armen in die bar ... Jackson, jongen, denken dat je het nu allemaal wel heb meegemaakt met Aziz? ... Want je zou denken na het zien van deze ruimte: nog erger kan niet. Toch? Nou, echt wel, let maar op, want vandaag of morgen? En *daar* durf ik wel een wedje om te leggen, Jackson, zelfs met Aziz."

Ze moeten allemaal lachen.

Evangelina steekt glimlachend haar hand op: "Nu je dat zo zegt, Banda. We hebben eindelijk een architect gevonden voor de verbouwing van dat zwembad. Het voorste deel wordt mijn nieuwe werkruimte en het achterste deel wordt een Grieks-Romeins badhuis, Arcadisch eigenlijk. In januari beginnen we. Dus tot eind december kun je nog baantjes komen trekken."

Banda lacht: “En dat badhuis? Da's is zeker inclusief ruime badkuip en sauna? Standbeelden? Een fonteintje of watervalletje? Het hele spel?”

Evangelina en Aziz lachen ook, zij zegt: “Inderdaad. Ik weet nu al dat je dat ook zult willen gebruiken. Want het ziet er echt heel mooi uit. En vooral heel erg dicht bij de oorspronkelijke stijl.”

“Dat klopt als een bus wat Evangelina zegt”, lacht Aziz, “Want één wand wordt een soort rotspartij met een waterval en een meertje. Nana moest erg lachen, want het is dus wel een rotspartij met planten. Snappie? Zwarte Panther?”

Banda schudt lacherig haar hoofd, kijkt dan Jackson aan met een meewarige blik en maakt met haar handen een quasi-wanhopig gebaar, zo van: wat moet ik hier nou weer mee? Jackson staat te lachen, Aziz en Evangelina ook.

Aziz kijkt Jackson aan en wijst omhoog: “Zeg maar tegen Cantor wat je wil drinken.”

Jackson grinnikt, dan: “Cantor? ... Een gewone koffie. Zwart.”

“Zoals u wenst”, zegt een mannelijke computerstem.

Een robotarm komt uit de wand, strekt zich naar een deurtje, doet dat open en pakt een beker, duwt het deurtje dicht, strekt zich naar een schap met koffiebonen, duwt de beker onder tegen een pot met koffiebonen, in de beker vallen koffiebonen, de arm zwenkt naar het koffiezetapparaat, waar de beker geleegd wordt in een gat op het apparaat ... dan horen ze geluid, een malend geluid ... en even later geeft de robotarm Jackson een dampende beker koffie. Jackson pakt de koffiebeker aan, de robotarm vouwt zich terug op in de wand.

De tweeling staat glunderend te kijken naar de robotarm, heeft dit al eerder gezien en vindt het echt geweldig om zo'n arm, soms allebei, in de weer te zien en eindigend met een drankje. De robotarmen kunnen namelijk ook hele lekkere milkshakes en smoothies maken. Moet je natuurlijk net bij de tweeling zijn.

Jackson neemt een slokje en knikt dan lachend, maar ook goedkeurend: “Dit is een verdomd lekker bakkie koffie, zeg. Nou, mij staat deze werkplek wel aan.”

“Evangelina heeft jou en Banda al bekend gemaakt bij Cantor. Dus je kunt ook je voorkeuren laten vastleggen. Afijn, je weet wel, het is gewoon een computerstem die het saaie werk doet voor je, in dit geval domotica-werk.”

Jackson knikt.

Aziz grinnikt: “Laatste detail. Die robotarmen reiken tot aan de zithoek. Je hoeft dus niet van je luie reet te komen voor een drankje. Is dat mooi of is dat mooi, Jackson?”

Jackson lacht, Banda ook: “Mij bevalt het hier steeds meer. Kan dit niet mijn vaste werkplek worden?”

Banda wijst naar de rekken: “Zo te zien is alles redelijk gevuld. Hoe vul je

dit eigenlijk aan?”

Evangelina zegt: “Cantor houdt dat bij. Wanneer iets bijna op is, stuurt hij een bot op pad. Bijvoorbeeld om een nieuwe fles whisky te pakken. Of een nieuw pak koffiebonen. Als die bot het laatste item pakt uit de voorraad, bijvoorbeeld het laatste pak koffiebonen, dan stuurt die bot een bericht naar Cantor en die weer naar Ndaye, dat er iets besteld moet worden. Overdag kondigt Cantor de komst van zo'n bod aan, zodat je niet schrikt, wanneer er zo'n bot binnenkomt.”

“En schoonmaken?”, grinnikt Banda, “Ook een bot?”

Evangelina glimlacht, Aziz staat te grinniken, en zegt: “'s Nachts, wanneer er niemand in deze zaal is, komen er twee bots hier schoonmaken. Maar alleen indien de zaal overdag gebruikt is. Anders een keer per week twee bots om te stofzuigen. Ook 's nachts.”

Banda staat lacherig met haar hoofd te schudden, dan tegen Aziz: “Deze woontoren is nou echt een plek voor jou, niet? Al die toeters en bellen? Mafketel.” En ze geeft hem een stomp. Aziz moet lachen om haar stomp, Evangelina en Jackson vinden het ook wel komisch, de tweeling ook.

“Banda? Affie en Atske willen je iets vragen”, zegt Evangelina.

Dan tegen de tweeling: “Vraag het Banda maar, lieverds.”

“Mogen we erbij zijn?”, vraagt Aphrodite met een smekende blik aan Banda, de handjes ineen gevouwen, “Ik en Atske? Wanneer jullie praten over de boeven? Alsjeblief?” Atse kijkt Banda ook smekend aan, ook de handjes gevouwen.

Banda glimlacht om de smekende houding van de tweeling, de andere drie volwassenen ook: “Willen jullie dat dan zo graag?”

De tweeling knikt driftig, Atse zegt: “Wanneer wij groot zijn, willen we ook boeven gaan vangen. Samen met papa. Maar wij moeten eerst leren hoe je boeven vangt. Van jou en Jackson. Want jullie zijn ook goede boevenvangers.”

Banda moet lachen om die kleine wijsneus: “Je weet me wel stroop om de mond te smeren, niet? ... Maar je mag tegen niemand vertellen wat je hier hoort en ziet.”

Aphrodite schudt driftig haar hoofdje, Atse het zijne: “Nee nee, Banda, wij zeggen niks. Want de boeven luisteren misschien mee. Stiekem. Ssst.” En ze legt haar rechterwijsvingertje op haar lippen, haar broertje ook.

Banda staat lacherig met haar hoofd te schudden, Jackson staat te grinniken, en zegt tegen Aziz en Evangelina: “Wat is het recept van deze twee? Want ik wil er ook zo eentje ... Mijn God, zeg, die twee zijn soms echt om op te vreten.”

Aziz en Evangelina knikkend lachend, Jackson ook.

Banda keert zich naar de tweeling: “Wat mij betreft, mogen jullie erbij zijn.”

“Jippie!”, schreeuwt de tweeling uitgelaten en geeft elkaar een high five. De

volwassenen moeten allemaal lachen.

“Eigenlijk komen jullie dan in training bij mij, krijgen jullie je allereerste les in boeven vangen. Niet?”

De tweeling knikt met een verrukte blik.

“Nou, jongens, een belangrijk onderdeel van ons werk is kijken en luisteren. Naar elkaar. En dat onderdeel gaan jullie oefenen bij mij. Luisteren naar wat iedereen zoal zegt. En naar ons volwassenen kijken. Hoe wij met elkaar omgaan. Van alleen kijken en luisteren kun je namelijk heel veel leren, jongens. Op die manier hebben Jackson en ik ook veel geleerd van jullie papa, door naar hem te kijken en te luisteren. En nou kunnen jullie gaan leren van Jackson en mij. Hoe vind je die?”

Weer knikt de tweeling verrukt. Atse steekt ook zijn duimpje op. De volwassenen moeten erom glimlachen.

“Dan zijn jullie vanaf nu observator bij mijn onderzoek. Zo noemen we dat bij de politie: observator.”

De tweeling omhelst Banda vol van vreugde. De volwassenen vinden het erg komisch om te zien.

Banda steekt haar hand op naar de tweeling: “Jongens? Dit is wel officieel. Dus ik moet in mijn verslag vastleggen dat jullie twee observator geweest zijn. Na afloop van dit zakie moeten jullie verslag uitbrengen bij mij. Dan gaan wij drieën praten over wat jullie allemaal gezien en gehoord hebben. En wat jullie daarvan vonden. Dan schrijf ik dat op in mijn eindverslag. Dat hoort zo. Bij de politie. Wanneer we de boeven gevangen hebben.”

De tweeling kijkt naar Aziz, die knikt gedecideerd: “Ja, donderstenen, boeven vangen is echt wel serieuze shit, hoor.”

Iedereen lacht, vooral de tweeling: papa zei sjit.

Ze lopen terug naar de grote vergadertafel en gaan zitten. Aziz pakt Aphrodite op en zet haar tussen zijn benen. Evangelina doet hetzelfde met Atse. Terwijl Banda en Jackson de memo's zitten te lezen, zitten Aziz en Evangelina hun berichtenbox door te nemen. De tweeling zit stil, maar met grote interesse te kijken naar de vier volwassenen, naar hun in het luchtledige bewegende handen, handen met daaraan een smartGlove. De tweeling zegt niets, want dat hadden mama en Banda gezegd: alleen kijken en luisteren, niks zeggen. Jackson geniet zichtbaar van zijn koffie. Evangelina ziet dat en moet er eigenlijk wel een beetje om lachen.

Banda en Jackson zijn klaar, zij steekt haar hand op: “Vraag. Desmond en Joyce zijn kosjer, ESS of niet. Hoe zit dat met die Duitser, die Froese? Nog een vraag. Het hoofd van het front in Berlijn stuurt drie Albanezen hierheen om het hoofd van het front in Amsterdam om te leggen. Zegt de ESS-Duitsland. Is dat zo of speelt er meer? Of iets anders? Weet de ESS-Duitsland wat dat meer is of dat andere?”

“Jij twijfelt aan die Froese?”, vraagt Aziz.